

Sjónleikarhúsið: Dansur í
fyllandi sól.
Eftir: Brian Friel
Umsett: Elin Súsanna
Jacobsen
Leikstjóri: Eyðun Johannesen
Pallmynd: Eyðun Johannesen
og Steen Lock Hansen
Dansur: Chris Blackwell og
Elsa Maria Bærentsen
Ljós: Niels Nielsen
Ljód: Finnur Olsen
Búna: Sonja Schneider og
Jóhanna María Djurhuus
Pallstjóri: Gunhild V.
Michelsen
Pallsmið: Arnold Eyvindsson,
Magni Dalsgaard o.fl.

Eftir að hafa heyrt tíðindi
úr Sjónleikarfelagnum í
seinastuni, voru vit for-
vitnin, tá palltjaldidið fyrri
fyrstu ferð fór frá í Sjónleik-
arhúsinum. Pallurinn var
innbjóðandi og so listarliga
gjörður, sum óngantið áður.
Nú skuldi leikurinn, við
Eyðuni Johannesen, leik-
stjóra, standa sína roynd.

Vit fá innlit í hendingum
hjá teinum fimm ógifu
systrunum, beiggjanum
Jack og lítla Michael, sum
fara fram í Írlandi í 1936.

Húsligu uppgáurnar

Systrarnar hafa hvör sína
uppgávu að rökja. Tvær
binda og selja fyrri að fá til
lífsins upphald og ein er
lærari. Ein er einliga
mamma, og hefur klæðini
hjá húsfólkunum um hendi,
og ein stendur fyrri matgerð.

Tær tosa gerandisprát, og
málið er lætt og livandi.
Elin Súsanna Jacobsen,
hefur enn einacfró prógv-
að, at það ber til at tosa van-
ligt mál á palli.

Leikurinn byrjar, sum heit-
ið lýsir, í fyllandi sól. Hetta
er tá málin er fullur, og tá
kunnu fólk ofta gerast lög-
in. Eitt nú virkar það trölls-
ligt, men eisini dragandi
upp á fólk, tá málin er full-
ur.

Systrarnar fáa luft fyrri
sínunum dreymin og inni-
stongdum kenslum og fara
upp á gólvi í byrjanini.

Smádrongurinn Michael
(Terji Rasmussen) er vorðin
tilkomin. Hann er rithöf-
undur, og minnst nú aftur á
nakrar hendingar í heimi-
num, tá hann var sjeý ára
gamal. Sum frásögumaður
er Terji Rasmussen óv-
veikur. Kanska er það ein ó-
mögulig uppgávu hann
hefur fingið. Kanska er
veikleikin júst, at frásögu-
maðurinn hefur óv stóran
leiklut í sögugongdini.

Smádrongurinn Michael
er sonur yngstu ógifu dótt-
urina í húsinum. Pápi sonin
Gerry (Rasmus Magnus-
sen) er ein veruleikafjarur
"fíflari", sum hefur stóran
ætlanir, ið kortini óngantið
verða fýrðar út í lívið.

Pápin kemur at vitja av og
á, men hann tosar ikki við
sonin. Mamman sigur soni-
num hvat pápin hefur sagt
o.s.fr..

Systrarnar dragast við
fordómar, sum eru elvdir av
guðrúgv og pátrúgv hvørt
um annað. Eins og er lívið
óv stór avbjóðing fyrri tær.

Fimm frusterað konufólk

Konufólkini prátta um leyst

Dansur á staðnum

og fast. Innihaldsliga eru
tær í veruleikanum fimm
frusteraðar gamlar gentur,
sum bert hugsa um at fá
eitt mannfólk.

Presentatióin av teimum
ymsu leiklutunum var ein
dansur, og hetta var eitt av
teimum fá samanhanga-
di brotunum í leikinum.

Tilveran í køkini er merkt
av, at eitt lurtitól er har, sum
bert virkar av og á. Bráðliga
sveima tónarnir úr tólinum,
og það fær kvinnurnar allar
at fara upp á gólvi.

Hvør dansar í sínum lag, og það er
hugtakandi at siggja rösl-
urnar, sum lýsa persón-
leikan hjá tí einstöku.

Dansurinn hjá Rosu (Fia
Norðberg) er fullkomiliga
tamarleysur, og lýsir, at hon
ikki er sum fólk flest.

Magga (Hjördis Johansen)
dansar lættlín og við skálk-

inum bak oyrað. Agnas
(Birita Krosssteig) heldur
ikki at dansurinn er gott hug-
skot, men gevur seg yvir
kortini.

Allamest hugtakandi er
dansurinn hjá Kate (Jytte
Olsen). Hon er myndin av
eini gamlari gentu við so
innlæstum kenslum, at hon
nærum ikki fær dansað (liv-
að?).

Chris, mamma Michael
(Malan Thomsen) letur seg
í ein kertil áðrenn hon stígur
dansin. Hon er myndin av
sakloysi.

Beiggin Jack (Óli Kurt
Hansen) er komin heimaft-
ur úr Afrika, har hann hefur
verið prestur. Systrarnar
tosa um hann og það skilst,
at hann hefur fingið mal-
aria.

Óli Kurt og leiklistin

Tú skilir, at alt ikki ruggar
rætt við beiggjanum, men tá
hann trínur inn á pallin, er
næsta stórfringna spælið í
gongd. Óli Kurt Hansen er
so hugtakandi í sínum leik-
luti, at það í sjálvum sær er
vert at fara í Sjónleikarhúsið
at uppliva.

Eyðun Johannesen dugir
sum fáur at leikstjórna, og
hann er trúfastur móti leik-
ritunum og lýsir allar leik-
partar eins væl, so lítisverdir
teir enn eru fyrri heildina.
Hann hefur uppbórið stórt
rós fyrri tað.

Tað er einki at ivast í, at
leikstjórin eftir bestu sann-
færing, hefur viljað bjóða
fóroysku áskoðaranum eina
góða uppliving, tá hann
valdi júst at seta henda leik-
in upp.

Trupullekin er kortini, at

systrar enda sum ólukkudýr
í stórbýnum o.s.fr..

Broytingar ikki innvist

Tað veika liðið í leikinum
er, at tær stóru og kollvelt-
andi hendingarnar ikki fara
fram á pallinum. Tær verða
bert framfýrðar av frásögu-
manninum, og fær tí óv lít-
an týðning fyrri áskoðaran.

Lívið hjá húsfólkunum er
ikki merkt av, at tey seta
spumartekin samfelagsmál.
Har er kristindómur og
huldufólkaprátt, men einki
veruligt, sum vit kunnu føra
upp til okkara tíð.

Her eru samfelagsviður-
skiftini í okkara tíð óv nógv
broytt, og myrkaþolini alt
meira fjókjaslig og snildis-
lig fráfárin.

Einasta samanbering er
kanska, at heim í dag verða
uppløyst og menniskju for-
fjónað og tilcinskisgjørt
sum ein trupulleiki, ið best
er at sleppa sær av við.

Tað verður heldur ikki
sett prísmerki á einstakað
menniskjað í leikinum, og
tað verður kanska líka lítið
gjørt í dag, sum í triatiáru-
num.

Kortini haldi eg, at fólk í
dag eru meira at sær komin,
enn hesi á pallinum. Sam-
anberingin heldur ikki.

Dagny Joensen

